

foreligger, og efterat det andet Forslag til denne Paragraph, „vedkommende Minister“ istedetfor „Indenrigsministeren“, var forhandlet med Ministeren, har der ikke i Udvalget været videre Forhandling om Forkøllningen af Fællesskabsforslaget. Det er aldeles umuligt, naar man skal komme til Ende med Behandlingen af et saadant Forslag, forud med Bestemthed at sige, om et hvilket som helst enkelt factisk Tilfælde, som man kan ville fremdrage, ved Forslaget er afgjort enten paa den ene eller den anden Maade; det er vanskeligt for den, der sidder og hører paa en saadan Discussion, at lægge Mærke til, om den Ene ikke lægger et lille Ord til, og den Anden tager et lille Ord fra, og man kan derfor ikke forlange strax at faae at vide, hvorledes saadanne enkelte Tilfælde ville stille sig efter Forslaget. Naar dette, saaledes som det foreligger fra Udvalgets Haand, er taget ordret, som det er meddeelt os fra Ministerens Haand, med Beholdelse af alle prægnante Ord, og saaledes at der kun er foretaget en ringe stilistisk Forandring deri, hvad jeg nys bemærkede, saa kan jeg ikke see, at der med Nytte kan gaaes videre. Jeg skal endnu kun give det høie Thing en Oplysning med Hensyn til denne Sag for ikke at gjøre den end vanskeligere. Det vil jo erindres, at der ved 2den Behandling blev lagt megen Vægt paa, at § 20 blev uforandret, som den forelaa, idet det da blev sagt, at den deri indeholdte Magt var en Magt, som Administrationen nødvendig behøvede at have i sin Haand. For nu at erfare, hvor megen Betydning denne Magt i Virkeligheden har for Administrationen, har jeg paa Udvalgets Vegne af Ministeriet udbedet mig Oplysning om, forsaavidt det ved at gennemgaae de sidste 5—10 Aars Protocoller var muligt at faae Oplysning derom, hvilken Anvendelse der har været for den morderiske Magt, som der saaledes var Spørgsmaal om i § 20. Jeg troer, at jeg med eet Ord kan sige, at det har vist sig, at der ikke har været et eneste Tilfælde, hvor der reent og klart har været Spørgsmaal om, at Administrationen behøvede den omhandlede abnorme Magt, — saaledes har jeg idetmindste opfattet den høitærede Ministers skriftlige Svar paa min Fore-

spørgsel. Hvad Administrationen bruger, er ikke den negative Magt til at ophæve, men det er den positivt tvingende Myndighed til at kunne gennemføre de Love, som paalægge Communerne, Jurisdictionerne osv. visse Forpligtelser. Det Tilfælde, som navnlig min ærede Ven fra Kjøbenhavn (Madvig) nys fremdrog saa skarpt, føler jeg ingen Trang til at komme ind paa; hvis der skulde komme Vanskeligheder paa et saadant Punkt, da vilde de ikke gaae i negativ Retning, men de vilde tværtimod gaae i positiv Retning, idet der kunde blive Spørgsmaal om fra Justitsministeriets Side at fremtvinge Opsykkelsen af videre gaaende Forpligtelser, forsaavidt de hidtil af Lovgivningen flydende Forpligtelser ikke vare tilstrækkelig fyldestgjørende. Det er, som sagt, imidlertid aldeles umuligt at indlade sig paa nu at sige Noget om enkelte Tilfælde, som ikke ere tilstrækkelig oplyste. Men derfor lægger jeg ogsaa Vægt paa Ordene „vedkommende Minister“ i Endringsforslaget Nr. 15, som ogsaa ere optagne af Udvalget efter Antydning af den ærede Minister i selve Udvalget. Jeg troer ikke, at disse Spørgsmaal let ville møde med Hensyn til de store Arresthuse, men derhos er jeg overbevist om, at det, hvis de skulde møde, vilde være umuligt at betragte Justitsministeren som uvedkommende i saadanne Spørgsmaal. Jeg paastaaer, som sagt, ikke, at Endringsforslaget Nr. 14 foreligger affattet ganske paa den Maade, hvorpaa jeg selv vilde have affattet det, hvis Affattelsen havde været lagt i min Haand, men jeg troer dog at kunne tilraade det høie Thing at vedtage det, saaledes som det nu foreligger, med Benyttelse af de Meddelelser, som den høitærede Minister har givet Udvalget. Jeg troer, at Lovforslaget derved i alt Fald vil modtage en væsentlig Forbedring, og jeg tør ogsaa sige, at Administrationen ikke vil behøve at frygte for, at man skal være kommen den for nær ved det Forslag, som saaledes er opstillet.

Det andet Forslag, som jeg ønsker at udtale mig noget nærmere om, er Forslaget under Nr. 28 om de stadfæstede Vedtægters Meddelelse til Rigsdagen, og jeg vil bede den høitærede Minister om at optage, hvad jeg i saa Henseende har at sige, i den allerbedste Mening.